

تدوین شاخص‌های ارزیابی با رویکرد پایداری بافت‌های تاریخی (مطالعه موردی محله دردشت)

غزاله عزیززاده

کارشناسی ارشد طراحی شهری

گروه معماری، مؤسسه آموزش عالی دانش پژوهان

Ghazaleh.azizzadeh@yahoo.com

چکیده

در گذشته نقش اجتماعی مرکز محله از اهمیت ویژه‌ای برخوردار بوده است که امروزه به دلیل تغییرات ایجاد شده در ساختار اجتماعی مرکز تاریخی نقش آن کم رنگ‌تر به نظر می‌آید حضور افراد در فضای شهری، مکانی امن و راحت برای تماس اجتماعی، گردش و فعالیت فراهم می‌آورد، چنانچه انسان آزادی عمل برای توقف، مکث، تغییر جهت و تماس مستقیم با دیگران را می‌یافت. حضور افراد در بافت‌های تاریخی اهمیت زیادی در ادراک هویت فضایی، احساس تعلق به محیط و دریافت کیفیت‌های محیطی دارد. در این پژوهش سعی بر آن است که دریابیم ارزیابی کیفیت در عرصه‌های همگانی و بافت تاریخی چگونه است؟ این پژوهش سعی در معرفی روشی دارد که رویکردی سیستماتیک را برای تعیین کیفیت بافت تاریخی معرفی می‌نماید و از این رهگذر تلاش دارد تا معیارهایی را برای ارزیابی آن ارائه نماید. بدین منظور، به دنبال تدوین شاخص‌هایی برای اندازه‌گیری و ارتقای پیوستگی و کارایی فرایند ارزیابی طرح‌های پیشنهادی و وضع موجود می‌باشد. در ادامه مدلی برای ارزیابی کمی کیفیت معابر در بافت تاریخی، پیشنهاد شد. در ادامه با روش مشاهده و برداشت میدانی و تهیه عکس از معابر به جمع‌آوری داده‌ها پرداخته و در نهایت، برای هر یک از شاخص‌ها امتیازی در بازه صفر تا پنج در نظر گرفته شده است. در نهایت این کیفیت در محله تاریخی «دردشت» اصفهان در دو محور بازارچه دردشت و بافت دردشت مورد بررسی و ارزیابی قرار گرفته است و با توجه به نتایج حاصل از این ارزیابی، به تدوین راهبردهایی برای ساماندهی مرکز محله دردشت پرداخته است.

واژه‌های کلیدی: بافت تاریخی، کیفیت، ارزیابی، دردشت، پایداری.